

Störst av allt är kärleken och längtan efter den

Hon mindes händer runt sin kropp. Varma starka armar som kändes så trygga. I drömmen var han henne så nära men när hon slog upp sina ögon var det bara hon ensam i en alltför stor säng, denna ensamma dubbelsäng. Aldrig hade den känts så tom som denna mörka morgon i sen november. Innan hon ens stigit ur sängen kom tårarna och vägrade sluta rinna nedför hennes kinder. Hon vände sig om mot väggen och drog duntäcket över huvudet. Detta livet vägrade hon. Tacksamt somnade hon om.

Nästa gång hon vaknade var det den skrällande telefonen som väckte henne ur den djupa sömnen. Drömlös tack och lov. Hon hade inte orkat med minnena av honom igen. På stela värkande ben tog hon sig sakta fram till telefonen som ilsket klagade.

- Hallå, hallå! ropade hon när hon tillslut fick upp luren i sina värkande fingrar. Reumatismen var verkligen inte nådig mot henne denna morgon.

- Är det Märta? hördes en frågande lite hes röst nästan viska i andra änden.

- Hallå? Du får prata lite högre tack! bad hon in i luren som hon nästan tappade för att hennes fingrar kärvade så. De här mornarna om hösten var inte lätta. Det var som om allt i hennes kropp protesterade och gick i slowmotion. Bättre var det under de varma sommarmånaderna även om denna sommar inte bjudit upp så mycket till dans. Det märktes nu i hennes stela leder.

- Det är Arthur här, minns du mig? fortsatte rösten. Om Märta minns. Hon blev så häpen att hon damp ner på pinnstolen bredvid hallbyrån.

- Arthur?! Är det verkligen du? Min Arthur? viskade Märta och stirrade in i väggen men hon såg inte den småblommiga tapeten med rosa blommor och pyttesmå gröna blad. Hon såg en blond yvig kalufs och himmelsblå ögon, en bred skrattande mun med smilgropar som alltid lockade henne själv att le. I Arthurs sällskap var det omöjligt att vara dyster. Han var som en frisk fläkt i ett instängt rum. Han var livsglädje och spontanitet.

- Ja visst är det din din Arthur! skrockade rösten och hon kände igen honom nu. Hennes Arthur! Plötsligt svämmade hennes ögon över av tårar som droppade och föll längs hennes kinder som hade fått färg. Allt kom tillbaka som ett häftigt slag i hennes mage så hon nästan vek sig dubbel av smärta. Det här var mannen hon skulle ha gift sig med om han inte blivit inkallad för ett helt liv sedan. Att hon nu hade honom på tråden efter alla dessa år var ju som trolleri. Kanske låg hon fortfarande under täcket och drömde. Kanske det var en dröm och hon satt inte i hallen i nattsärken på pinnstolen alldeles uppfylld av känslor som tumlade om i hela hennes kropp.

- Jag har just kommit tillbaka till Sverige, förklarade Arthur. Och jag vill träffa dig! Det var så länge sedan så det är verkligen på tiden. Tycker du inte?

- Är du här i stan? frågade hon förundrat fortfarande inte helt övertygad om att det var på riktigt. Hon kände hur hon hade gåshud över hela sin kropp. Hon frös så hon nästan hackade tänder. Hon ville krypa ner i sängen igen. Blunda, minnas och bli varm igen. Att det var Arthur som hon nu pratade med - det var ju sanslöst!

Det var verkligen han och de bestämde att han skulle komma hem till henne på eftermiddagen. Då skulle hon hinna handla lite på den lilla affären i kvarteret intill, laga till något gott, dammsuga och också damma av sig själv. Hon skulle be sin väninna Ulla våningen under att locka hennes hår, om nu Ulla var hemma förstås. Nu hade hon att göra!

Märta bäddade sängen ordentligt denna morgon med överkastet och vek den mjuka filten i regnbågens alla färger och la den vid fotänden. Alla små sängkuddar puffade hon till och la dem på plats. Sedan unnade hon sin värkbrutna kropp ett riktigt varmt bad med en "badbomb" present från omtänksamma barnbarnen som fick hela våningen att dofta lavendel. Så välgörande morgonritual som hon inte alltid orkade med. Dock hade Arthurs återinträde i hennes liv givit henne extra kraft och energi. Hon nästan flög fram kändes det som.

Hon åt en enkel frukost bestående av starkt uppiggande kaffe, en smörgås och ett kokt ägg. Lite apelsinjuice och nästan två glas vatten gick åt för att få ner alla hundra tabletter av olika slag som hennes morgondiet också bestod av nu för tiden. De var för blodtrycket, reumatismen, hjärtat, magen och så vidare. Det brukade ta stopp efter hälften men nu gled medicinerna så mycket lättare ner. Det var bara att klunka på och svälja, svälja, svälja.

Rullatorn kändes nästan lite i vägen när hon gick iväg till affären efter att ha byttat på sig varma kläder och sett till att hon tog rätt skor - de med broddarna på. Vädret var riktigt ruggigt och novembergrått och bjöd inte på en millimeter solsken men Märta hade sol i sinnet denna förmiddag och hon var som solen själv där hon raskt - nåja, så raskt nu hennes kropp förmådde strutta fram längs den isiga trottoaren. Hennes fjäderpyntade röda filthatt lyste som ett stoppljus och ett leende lekte i alla hennes anletesdrag. Hon svävade fram på minnen och hennes hjärta pumpade av kärlek.

I korgen inne i den lilla affären plockade hon ner allt hon behövde och hon mindes vad Arthur tyckte om så hon tvekade inte. Det blev ett litet berg av varor såsom potatis, sill, gräddfil, gräslök, hårt knäckebröd, ägg och hon skulle baka en mjuk pepparkaka till kaffet. Arthur var en man med enkel smak och han var en man i hennes smak - hon mumlade förlåt till sin framlidne make Bertil som lite svartsjukt skulle vaktat på hennes steg om han nu kunnat. Men det var inte dig jag skulle ha gift mig med Bertil! ekade det tungt i hennes huvud medan hon la upp allt så kassören kunde scanna in och få betalt.

- Ska du ha fest Märta? frågade Nils i kassan. Han lyste av en ivrig glädje när han såg Märtas glada ansikte idag och gick hon inte med lite lättare steg idag? Annat hade det varit för ett par veckor sedan när hon askgrå i ansikte av sin värkande reumatism haltat fram bakom sin rullator. Då hade Nils erbjudit sig att han

kunde komma med det hon handlat på sin lunch. Som vanligt hade hon avböjt hans erbjudande. Märta var av segt virke och tog sällan eller aldrig emot hjälp.

Märta berättade att en gammal men väldigt god vän skulle hälsa på henne idag. Någon hon inte träffat på över 40 år!

- Kan du tänka dig Nils lille... Vi har inte sett varandra på 46 år och när jag hörde hans röst kändes det som om jag pratade med honom igår! Han har kommit hem till lilla Svedala igen från stora Amerika och han vill träffa mig! Det riktigt strålade om Märta denna dag. Nils kunde inte låta bli att smittas av hennes så uppenbara glädje. Skyndsamt gick han iväg och hämtade en ask med chokladhjärtan som han sträckte fram till Märta.

- För er vänskap kära Märta! sa Nils och kände hur hans ögon tårades av glädje. Det var något med denna gamla dam som rörde honom. När han tittade på henne nu såg han den unga kvinnan i henne. Han förstod att hennes besökare var någon alldeles speciell. Märta drog fram portmonnän igen men Nils tittade bestämt på henne och skakade lätt på huvudet.

- Chokladen är en gåva Märta! Från Nisses livs till dig och din vän! Jag ser ju hur glad du är och hur lätt du går idag. Jag vill hylla vänskapen! sa han glatt.

Märta log och tackade den unge pojken som alltid betjänade henne så väl och var artig och trevlig. En man med hjärtat på precis det rätta stället. På lika lätta fötter svävade hon hem bakom rullatorn.

På väg upp i hissen stannade hon på fjärde våningen för att se om Ulla var hemma och hon öppnade på tredje glada ringsignalen. Ett mjölmoln stod runt om henne och hon hade förkläde på sig och var alldeles varm och rödrosig om kinderna.

- Klart att jag kan locka ditt hår och göra dig fin min kära vän! jublade Ulla glatt när hon fått in sin väninna till köket och av med kappan och hatten. Hon satte på kaffe i ett svepande samtidigt som hon plockade ut en plåt med rykande färdiga kanelbullar. Mina barnbarn har kalas till helgen så jag hjälper till att baka till kalaset! förklarade hon medan hon skjutsade in nästa plåt och dukade upp en bricka med koppar, fat, gräddsniplan och bullar. Nu ville hon höra allt om Märtas eftermiddagsbesök av en gentleman. Äntligen hände det något i deras lite väl inrutade lite händelsefattiga tillvaro.

- Jag har inte tid att stanna länge! Jag måste hem och dammsuga innan jag sätter på potatisen! protesterade Märta när hon såg hur Ulla bullade upp med fika. I hennes mage dansade tusen fjärilar och hon visste inte hur en bulle skulle kunna få plats däri.

- Prat! Du dammsög ju senast igår hörde jag, sa Ulla och motade in Märta i vardagsrummets mjuka fåtöljer. Ulla hade en sprakande brasa tänd som värmdes Märtas lite frusna fötter och när hon väl slagit sig ner i den sköna fåtöljen alldeles framför eldstaden med en kopp rykande kaffe i ena handen och en nybakad bulle i

den andra så kände hon hur skönt det var att få pusta ut en stund och det var klart att Ulla måste få höra om hennes Arthur.

Ulla slog ihop sina mjöliga händer många gånger under Märtas minnesparad tillbaka i tiden.

- Åh! Nämen åh och oh! ropade hon hur många gånger i ordningen var oräkneliga. Några tårar trillade längs Ullas kinder också och ritade streck i det mjöliga runda ansiktet. Om det var av sorg eller vemod var lite svårt att tyda men Märtas ögon lyste och hon log ofta när hon berättade om sin kärlek Arthur. Väninnan oh'ade och åh'ade alldeles hänfört och medsvept i berättelserna från förr; - Oh så romantiskt! Åh, så gulligt! Och åh så underbart! Ulla begrep inte hur Märta kunnat släppa sin Arthur ur sikte. Inte ens en femtedel romantisk hade Märtas man Bertil varit. Ulla förstod att det var en stor tilldragelse detta första möte och hon ville hjälpa till så gott hon kunde.

Det blev inte tid att baka för Märta utan hon fick med sig inte bara Ulla själv utan också en påse nybakade bullar i hissen upp till Märtas lägenhet. Ulla som varit hårfrisörska under sitt yrkesverksamma liv satte nu Märta på plats vid köksbordet medan hon packade upp en massa frisörstillbehör, burkar och flaskor med hårspray och till och med hårglitter men där måste Märta skrattande stoppa sin väninna. - Inget hårglitter i mina lockar! Jag önskar istället att du hade kunnat trolla tillbaka mina honungsblonda lockar! Medan Märta fick sin frisyra ompysslad och uppiffad kokade potatisen på spisen och det var bara för Märta att njuta sig igenom sin väninnas flinka fingrar som skapade magi. Efter en timme var Märtas gråa hår en dröm av mjuka lockar som ramade in hennes rynkiga ansikte som fått sig en touche av rouge, lite ögonskugga, mascara och rött läppstift. Märta torkade bort lite av det kraftigt röda på sina läppar men annars var hon nöjd. När hon sedan gled in i sin finaste klänning av siden med ett mönster av prästkragar slog Ulla ihop sina händer av hänförelse.

- Åh, vad du är vacker käraste Märta! Ja, det riktigt lyste om den äldre damen och tittade man riktigt noga kunde man skönja konturerna av den unga kvinnan i henne. Hon lyste av glädje inför att få träffa sin tidigare unge kavaljer. Arthur, Arthur... Vad blev det av oss? frågan gick som en vemodig melodi inom henne. Hon kände sig plötsligt nästan olycklig så att hon ville börja gråta men hon besinnade sig. Grät hon nu skulle sminket smetas ut och så kunde de inte ha det - inte så som Ulla kämpat mot hennes tidigare så grå uppenbarelse. Hon bet ihop och tackade och kramade ömt sin väninna till avsked och tog itu med middagsbestyren.

Hon tog fram finporslinet och dukade ute vid matbordet i finrummet med linneservetter och kristallglasen. Bara det bästa var gott nog åt hennes Arthur. Nu skulle de fira sin vänskap och sin spirande kärlek som tvingats i linda då för en livstid sedan. För hennes del fanns känslorna kvar - det berättade fjärilsfladdret i hennes mage för henne. Men hur var det för Arthur? Kanske hade han en maka, en fru som väntade på honom medan han hälsade på henne? Hon visste ingenting om honom och det gjorde plötsligt så ont i henne att hon var tvungen att sätta sig ner.

Alla drömmar de haft tillsammans, allt de velat göra, se sig om i världen först innan de bestämde sig för att sätta bo där de trivdes och sedan bilda familj... Det blev inget av med det. Ett krig kom i vägen och sedan

kom andra val, andra människor i vägen.

Hon lärde sig älska igen. Bertil. Kärve Bertil som älskade henne så mycket men som hon inte kunde ge hela sitt hjärta åt. Inte för att han visste det. Eller hade han märkt av det ibland? De fick två barn tillsammans, en pojke och en flicka; Karl och Karin. Och sedan kom barnbarn och snart även barnsbarnsbarn.

Det var snart sju år sedan Bertil gått bort, hastigt i en hjärtinfarkt. Bara så där, från en dag till en annan så fanns han inte där vid hennes sida. Det hade varit som ett slag i magen. Att bli så ensam. Den första tiden hade hon nog inte varit riktigt sig själv. Hon hade till och med önskat sig död där en stund. Sedan hade barnen, barnbarnen och Ulla funnits där för henne och sakta men säkert återtog hon mark och fick till ett fungerande drägligt liv igen.

Det var just det - det var bara drägligt. Inte mer. Och fortfarande så ensamt för inte kunde man bombardera sin väninna med sitt sällskap dag och natt, inte heller sina barn eller barnbarn. Det var bara att finna sig och bli vän med ensamheten. Att bli vän med sig själv. Och att stå ut. I viss mån handlade det om att stå ut och att tro att det skulle bli bättre. Hon bad också. Ibland bad hon om Arthurs återkomst. När hon mindes alla sina tusentals böner om Arthur så genomfors hon av en rysning och en närvaro. I hörnet av vardagsrummet var det som om det stod någon och viskade: "Varsågod! Ta nu tillvara på honom!" Hon skakade åt sig själv och sina flummiga fantasier och kom på benen igen.

Hon gick ut i köket för att skära upp grönsaker och öppna sillburkarna. Snart var tiden inne. Snart skulle Arthur ringa på hennes dörr. Stiga in i hennes hem, in i hennes liv igen. Hon hängde upp förklädet och rättade till lockarna som krusade sig runt hennes förväntansfulla ansikte. Hon såg på sin spegelbild hur hela hon glittrade, hur hon levde igen. Så ringde det på dörren. Hon drog efter andan och fjärilarna studsade i hela henne nu.

Hon var redo och med ett leende öppnade hon dörren. Där stod han. Hennes Arthur. Hon såg inte hans vita hår som knappt täckte hjässan numera, inte rynkorna eller de blåådriga händerna som tog henne om armbågarna. Hon såg en leende yngling med yviga blonda lockar, skratt i sina glittrande blåa ögon och så kände hon hans händer runt sin kropp när hon drogs in i en mjuk omfamning. Varma starka armar som kändes så trygga.

- Märta, min Märta... viskade Arthur med tårar i sina ögon. Om Ulla hade sett dem nu hade hon ropat ut åh! och oh! i en salig blandning. Märta blundade och bara njöt. Hennes kropp kände igen hans och år av saknad smälte bort och det var bara de två nu. De drog igen dörren efter sig och här lämnar vi Märta och Arthur att återförenas på tumanhand med fjärilar dansande i de båda. Som en saga. Det är de värda efter all denna väntan som kanske är större än kärleken.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Poesia med Poeter.se id #61428 innehar upphovsrätten